

עפ"ת 21209/02/15 - שאדי זיאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 21209-02-15 זיאן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 35548/2014

מספר בקשה: 1

בפני כב' השופט אמיר טובי
המבקש
נגד
המשיבה
שאדי זיאן
מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשת המערער לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו ביום 17.8.14 במסגרת גזר דינו בפל"א 3753-08-14, בבית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופטת ש' פיינסוד-כהן).

המערער הורשע, על פי הודייתו בעובדות כתב האישום במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמה לעניין העונש, בביצוע העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה - לפי ס' 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), נהיגה ברכב ללא ביטוח - לפי ס' 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970, אי ציות להוראות שוטר במדים או שוטר שהזדהה על ידי תעודת מינוי - לפי ס' 23א(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, זיוף זיהוי רכב - לפי ס' 62(9) לפקודת התעבורה, נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע יותר מ-12 חודשים - לפי ס' 10 לפקודת התעבורה, ונהיגה ללא רישיון רכב - לפי ס' 2 לפקודת התעבורה.

בהתאם להסכמות הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, על המבקש הוטלו העונשים הבאים: מאסר לתקופה של חודש ימים; הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 16030-05-13 לריצוי במצטבר החל מיום מעצרו, כך שסה"כ ירצה 7 חודשי מאסר בפועל (יצויין כי בגזה"ד נרשם בשגגה כי המאסרים ירוצו בחופף); 9 חודשי מאסר מותנה; פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 5 שנים; פסילה מותנית לתקופה של 12 חודשים; קנס בסך ₪ 1,000; התחייבות כספית בסך ₪ 5,000; חילוט הרכב.

בגדר גזר הדין נקבע כי ריצוי עונש המאסר יידחה למשך חודשיים ימים, עד ליום 19.10.14, כשבמהלך תקופה זו ישהה המבקש בתנאי מעצר בית מלא בביתו ובפיקוח אשתו. יודגש כי במסגרת התיק דן היה המבקש עצור עד לתום ההליכים בעניינו, ושוחרר במעמד מתן גזר הדין עד לתחילת ריצוי עונשו, כאמור, בתנאי מעצר בית מלא.

ביום 14.10.15, ימים ספורים עובר למועד שנקבע לתחילת ריצוי עונשו, הגיש המבקש ערעור על פסק דינו של בית משפט קמא, הגם שהמועד הקבוע לכך בדין חלף זה מכבר. הערעור נדון במסגרת עפ"ת 14-10-20796 בפני כב' השופט כ' סעב. היות והטענות בערעור כונו בעיקרן כנגד משמעות הודייתו של המבקש במיוחס לו במסגרת הסדר הטיעון, עת היה המבקש מיוצג בידי סנגורו הקודם, קיבלו הצדדים את המלצת בית המשפט למחיקת הערעור, תוך שמירת זכותו של המבקש להגיש בקשה לחזרה מהודיה לבית המשפט קמא תוך 21 יום. כן הוסכם בהמלצת בית המשפט כי ריצוי עונש המאסר יעוכב עד להחלטת בית משפט קמא בבקשה לחזרה מהודיה.

המבקש אכן הגיש לבית משפט קמא בקשה לחזרה מהודיה, וזאת יום אחד בלבד טרם תום המועד שנקבע. הבקשה נקבעה לדיון במעמד הצדדים, אליו לא התייצבו המבקש ובא כוחו, והבקשה נמחקה.

לבקשת ב"כ המבקש, ובנימוק כי לא התקבל הזימון לדיון, נקבעה שנית הבקשה לדיון במעמד הצדדים. ביום 28.1.15 ניתנה החלטת בית משפט קמא הדוחה את בקשת המבקש לחזרה מהודיה. בגדרה של החלטה זו נקבע כי המבקש יחל בריצוי עונשו ביום 11.2.15.

ביום 9.2.15, היינו, יומיים בלבד עובר למועד שנקבע לתחילת ריצוי עונשו, הגיש המבקש בשנית ערעור הנוכחי, בצד בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. יצוין כי במסגרת הודעת הערעור ובקשתו לעיכוב ביצוע לא פירט ב"כ המבקש את מלוא השתלשלות העניינים כפי שפורטה לעיל.

לאחר עיון בבקשה ובהודעת הערעור, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה, וזאת אף מבלי לבקש את תגובת המשיבה.

הלכה היא, כי עיכוב ביצוע עונש מאסר יינתן רק במקרים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות, אשר מצדיקות סטייה מהכלל לפיו יש להתחיל בריצוי עונש המאסר מיד לאחר מתן גזר הדין. נסיבות אלה צריכות לעלות בחשיבותן ובמשקלן על האינטרס הציבורי הגלום באכיפה מיידית של הענישה, ונטל השכנוע במקרה זה מוטל על המבקש (ראו: ע"פ 111/99 **שוורץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 241 (2000), להלן: "עניין שוורץ"). במסגרת ההחלטה על בית המשפט לבחון את טיב וסיכויי הערעור, את משך תקופת המאסר, את חומרת העבירה ונסיבותיה, את עברו הפלילי של המבקש ואת נסיבותיו האישיות.

במקרה דנן, לא שוכנעתי כי המבקש הצליח להצביע על התקיימות נסיבות המצדיקות סטייה מהכלל האמור.

העבירות המיוחסות למבקש חמורות. המבקש נהג ביוזעין בזמן שהוא פסול מלהחזיק ברישיון נהיגה, כאשר רישיון הרכב שלו פקע ביום 27.5.03, ללא רישיון רכב תקף וללא תעודת ביטוח בת תוקף. ועוד, זייף המבקש סימן המשמש לזיהוי רכב בכך שהרכיב לרכב לוחית זיהוי שאינה תואמת לו. ואם לא די בכך, כאשר הבחין המבקש בשוטרים, החל להימלט מהמקום בריצה ולא שעה להוראותיהם לעצור לאחר שאלה הזדהו בפניו.

יצוין כי מעובדות כתב האישום, בהן הודה המבקש, עולה כי המבקש נפסל מלהחזיק ברישיון נהיגה בשתי הזדמנויות שונות בעבר.

באשר לסיכויי הערעור, לא מצאתי כי מדובר בסיכויים גבוהים לכאורה. המבקש הודה במיוחס לו במסגרת הסדר טיעון, כאשר הוא מיוצג בידי סנגור, ולאחר שכתב האישום הוקרא לו והוא הצהיר כי הוא מבין את תוכנו ולאחר שהוזהר על ידי בית המשפט כי ההסדר אינו מחייבו. הנאשם נכח במעמד הטיעונים לעונש ונשאל בטרם נגזר דינו לדבריו האחרונים, ובחר שלא להוסיף דבר.

בנוסף, בניגוד לטענת המבקש, הדיון בו הורשע ונגזר דינו לא התקיים במועד הדיון הראשון בבקשת המעצר עד לתום ההליכים, אלא ארבעה ימים לאחר מכן, לאחר שניתנה לו ההזדמנות לעיין בחומר הראיות ולבוא עם המשיבה בדיון ודברים.

מעבר לכך, המבקש נזכר לערער על הודייתו והרשעתו רק כחודשיים לאחר מתן גזר דינו, ימים ספורים עובר למועד שנקבע לתחילת ריצוי עונשו. הדבר אינו עולה בקנה אחד עם טענתו כי הודייתו נכפתה עליו תוך הפעלת לחץ, מבלי להבין את משמעותה ומבלי שניתנה לו ההזדמנות לחזור בו הימנה. בהקשר זה ראוי לציין גם כי התנהלותו של המבקש כולה אומרת דרשני. מעבר לכך שערעורו הראשון הוגש, כאמור, באיחור, גם בקשתו לחזרה מהודיה הוגשה ברגע האחרון, וכך אף ערעור זה והבקשה לעיכוב ביצוע. התנהלות זו מעלה חשש כי הינה מכוונת לדחיית ריצוי העונש ככל הניתן.

ביחס לנסיבותיו האישיות של המבקש, כל שצוין במסגרת הבקשה הוא כי מדובר בצעיר יליד 1976, ללא עבר פלילי, אשר זוהי הסתבכותו הראשונה עם רשויות אכיפת החוק. טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם מהות העבירות המיוחסות למבקש ועם העובדה כי לחובתו עומד מאסר מותנה בן 6 חודשים מתיק קודם, אשר הופעל במסגרת התיק הנוכחי. מכאן, כי אין זו הרשעתו הראשונה והסתבכותו היחידה עם החוק. כאמור, לא הובאו בפני כל נסיבות אישיות מיוחדות כאלה ואחרות אשר יש להתחשב בהן.

נוכח אורך תקופת המאסר שהוטלה על העורר ובהתחשב בכך שהדיון בערעור נקבע למועד קרוב, לא מצאתי כי אי עיכוב ביצוע ריצוי העונש ייתר את הערעור. זאת, בפרט בהתחשב בכך שחלקו הארי של המאסר נובע מהפעלת המאסר המותנה שהוטל על המבקש בתיק קודם.

לאור כל האמור לעיל, וכן בהתחשב בעובדה כי למבקש ניתנו עד כה מספר דחיות בריצוי עונשו לתקופה כוללת של כחצי שנה, לא מצאתי מקום לעיכוב נוסף בביצוע עונש המאסר. המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עונשו מחר, 11.2.15 שעה 9:00 בבית המעצר "קישון", כפי שנקבע.

המזכירות תשלח בדחיפות ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ה, 10 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.